

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 3910/20
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Снежане Илић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Самостална занатска радња АА ПР,, кога заступа Мирослав Данојловић, адвокат из, ул., против туженог „ИНКОП“ д.о.о. Београд, Земун, Угриновачка бр. 144, ради дуга, вредност предмета спора 202.270,79 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 14 П 1292/20 од 17.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуде Привредног суда у Београду 14 П 1292/20 од 17.06.2020. године, исправљена решењем од 08.07.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке укинута је решење о извршењу Привредног суда у Београду 3 ИИв 6198/19 од 14.10.2019. године у целини. Ставом II изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 202.270,79 динара са законском затезном каматом од 07.04.2015. године до исплате. Ставом III изреке тужени је обавезан да тужиоцу исплати износ од 36.638,04 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду из свих законом прописаних разлога. Наводи да је на рочишту одржаном 17.06.2020. године тужени истакао да тужилац није квалитетно извео радове, које је обављао за туженог и да из тог разлога део радова није плаћен тужиоцу, чиме је оспорио и основ и висину тужбеног захтева. Додаје да је био спреман накнадно или на следећем рочишту да достави доказе да тужилац није квалитетно извео радове, али да је суд, занемарујући наводе туженог, на првом рочишту закључио расправу. Сматра да је на наведени начин дошло до повреде одредаба поступка, па предлаже да Привредни апелациони суд укине првостепену пресуду и спис врати на поновни поступак.

Одговором на жалбу тужилац оспорава све жалбене наводе туженог, па предлаже да се жалба одбије и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд

пази по службеној дужности. Нема ни повреде на коју се без основа жалбом туженог указује, а која би представљала повреду из члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку, имајући у виду наводе туженог да му суд није омогућио да докаже своје наводе изнете на рочишту. Приговором против решења о извршењу тужени је истакао само приговор застарелости тужиочевог потраживања, а на рочишту одржаном дана 17.06.2020. године изнео је навод да тужилац није квалитетно извршио радове, не достављајући за своје наводе било какав доказ. Тужени није, како то прописује члан 473. Закона о парничном поступку до закључења првог рочишта за главну расправу у овом спору мале вредности, доставио доказе за своје наводе, па нема повреде на коју се жалбом указује.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 202.270,79 динара са припадајућом законском затезном каматом на име цене пружених услуга од стране тужиоца.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку парничне странке су биле у пословном односу у оквиру кога је тужилац извршио туженом одређене радове и за исте испоставио рачун-отпремницу бр. 034/15 од 06.04.2015. године, а тужени није у целини испунио своју обавезу по наведеном рачуну, тако да је преостала обавеза у износу од 202.270,79 динара. Део своје обавезе тужени је извршио пребијањем потраживања на основу изјаве број 27-12/16 од 27.12.2016. године. Првостепени суд је ценио истакнути приговор застарелости тужиочевог потраживања, па је нашао да исти није основан, образлажући да предметно тужиочево потраживање застарева у року од десет година у смислу члана 371. Закона о облигационим односима, а да нема места примени члана 374. Закона о облигационим односима, имајући у виду да је тужилац предузетничка радња, а не правно лице. Оценом изведених доказа првостепени суд закључује да је тужбени захтев основан, па исти усваја.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев усвојио. Парничне странке су биле у пословном односу на основу уговора о делу, којим се тужилац обавезао да за туженог изврши уградњу и израду фери бетона типа метле, те челична влакна, а тужени се обавезао да за то плати уговорену цену. Тужилац је своју уговорну обавезу извршио и туженог задужио на име цене извршене услуге рачуном – отпремницом бр. 034/15 од 06.04.2015. године. Део своје обавезе по наведеном рачуну тужени је измирио, док преостали износ обухваћен тужбеним захтевом није платио тужиоцу. Обавеза туженог да тужиоцу исплати износ од 202.270,79 динара произлази из закљученог уговора међу парничним странкама и чињенице да је тужилац своју уговорну обавезу извршио у целини, док тужени своју уговорну обавезу није извршио у целини.

Правилно је првостепени суд, ценећи приговор застарелости тужиочевог потраживања применио члан 371. Закона о облигационим односима и закључио да није наступила застарелост тужиочевог потраживања.

Нису основани жалбени наводи туженог да тужилац није квалитетно извео радове, јер нема доказа о томе да је тужени у смислу члана 614. и члана 615. Закона о облигационим односима тужиоца обавестио о уоченим видљивим, односно скривеним недостацима, како би евентуално остварио права која му припадају по основу одговорности посленика за недостатке извршеног дела.

Ово су разлози због којих је првостепена одлука потврђена.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд, правилном применом наведених одредаба и одредаба Адвокатске и Таксене тарифе туженог обавезао да тужиоцу накнади трошкове у износу од 36.638,04 динара.

Следом наведеног на основу члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Татјана Влаисављевић, с.р.

За тачност отправка